

... te rijden. Het is de bedoeling dat wij vandaag nog doortrekken naar Gaziantep om daar de nacht door te brengen. ... werd mij verteld dat ik genoeg afstand moest houden omdat ik anders geen koplamp meer zou overhouden. Bij Ceyhan zouden wij namelijk linksaf slaan op Osmaniye aan, waarbij de eerste berg die we over zouden gaan de zgn. kiezelberg was. Zodra we daar waren, zou ik wel begrijpen waarom hij zo genoemd werd. Eenmaal daar begreep ik inderdaad waarom ja. De complete bovenlaag van het asfalt lag daar los, en dus lagen en sprongen er overal kiezelsteentjes in het rond. Op de stukken die nog wel intact waren, had je het idee in Albanië te rijden, die hebben namelijk ook een dergelijk wasbord als weg.

Ik vond het er ook behoorlijk naar olie stinken, ofdat men bij het asfalteren meer bitumen dan normaal gebruikt? Toch was het uitzicht boven werkelijk schitterend. Je kon naar beneden kijken (haha, wat wel eens vaker voorkomt wanneer je ergens bovenop staat) op de weg die we even later weer zouden volgen via Gaziantep naar Birecik. s'Avonds in Birecik werd dit dan ook inderdaad door de jongens bevestigd, en vertelden ze mij ook dat dit elk jaar weer hetzelfde is. Ze komen dus blijkbaar niet op het idee hier om eens iets anders te proberen, en zo wat geld over te houden voor wanneer het ook daadwerkelijk zou lukken. Maar goed ook hier, in Birecik, hebben we weer heel wat afgelachen. Ik kreeg langzaam het idee dat wanneer je op deze landen reedt niet specifiek gek hoefde te zijn, prettig gestoord volstond ook al.

Dat was voor mij dus mooi meegenomen, want ze hadden mij al vaker gezegd dat ik niet helemaal spoorde, en zou ik hier dus heel vlug kunnen wennen. Voordat we gingen slapen hebben we bij de wagens nog even een slaapmutsje gedronken, en besloten om morgen al vroeg weg te rijden. Tot dit besluit waren de jongens gekomen omdat het, bij navraag aan een Engelse chauffeur van Astran, behoorlijk druk zou zijn aan grensovergang Zakhu.

Zij wilden tot Cizre rijden zodat we de volgende dag alle tijd zouden hebben om Irak binnen te komen. Zo gezegd zo gedaan dus en vroeg uit de wagen. Koffie gedronken en gewassen, en onze weg zouden we weer vervolgen naar Kiziltepe om daar te pauzeren. Echter hadden onze Turkse vrienden wel een vreemd gevoel voor humor. Toen we Urfa voorbij waren kregen we een stuk weg waarvan het wegdek in de breedte aardig bol stond.

Dit hield in dat ik met de trekker zo'n beetje over de middenas heen reed, en dat ik de tekst op de trailer bijna kon lezen omdat hij aardig in de berm aan het woelen was. Op zich geen probleem, maar ik dacht wel aan de constructie die ik geladen had. Er zal toch wel voldoende hout tussen de delen zitten, en zo ja zijn ze nog niet verschoven? Maar ook hier ging alles weer goed en kwamen we geheel volgens schema in Kiziltepe aan.

Hier weer een pauze erin gegooid, de lampen weer gereinigd en weer door naar Cizre, de laatste stop voor de grens. We hadden besloten om hier wel ons eigen maaltje klaar te maken, maar dat we daarna naar binnen zouden gaan om met elkaar even gezellig een pilsje te drinken. Dat even liep aardig uit de hand vond ik, maar we zouden de andere dag niet extreem vroeg uit de veren moeten. Voordat we de andere dag het laatste stukje naar de grens reden hadden we ons vertrouwde bakkie koffie alweer naar binnen gewerkt. Eenmaal in de file voor de grens, die overigens goed mee viel volgens de mannen, hebben we gelijk maar Irakese dinars gewisseld op de zwarte markt.

Natuurlijk kwamen ze ook bij mij, maar ik heb toch maar eerst even bij de andere jongens geïnformeerd of dit dit normaal was. Geen probleem zei Ad, maar hij was wel zo vriendelijk om even met mij mee te lopen, om te kijken of het wel de goede dinars waren. Nadat we zo'n 3,5 tot 4 uur hadden aan staan schuiven, kwamen we dan toch aan de grens aan. Eerst de Turkse "gumruk" (douane) afgehandeld, om daarna de brug over te rijden naar de Irakees.

Welcome to Irak sir was de verwelcoming van de dienstdoende soldaat, en hij begon met het controleren van mijn paspoort en cabine. Aardig volk was mijn eerste indruk, maar nog geen uur later besepte ik dat ze ook behoorlijk hufterig kunnen zijn. We weten allemaal dat de Turken een nogal sterke baardgroei hebben, je moet dan ook nooit tegen je collega zeggen; vraag maar even aan die man met die snor, want dan zie je hem waarschijnlijk de eerste uren niet meer terug. Nu was het mij die ochtend wel opgevallen dat een hoop chauffeurs zich stonden te scheren, maar had er verder geen aandacht aan besteed.

Tenslotte waste ik mij ook elke ochtend, hetzij soms provisorisch maar toch. We stonden buiten voor het douanekantoor al in de rij aan te schuiven met de benodigde papieren onder de arm. Zo dus ook de vele Turkse chauffeurs, waarvan de meeste met hun "Tonka's" onderweg waren naar de olieraffinaderij in Bayji. Even voor diegene die niet weten wat een Tonka is, dat zijn veelal 3-assige vrachtwagens die je met bv. een Ford Custom zou kunnen vergelijken. De chauffeurs van deze auto's nemen het niet zo nauw, en nemen vaak, gezien het volume, meer mee dat wij.

Want vier meter hoogte is het maximum, staat bij hun nog niet op de lijst. Maar goed, we stonden dus in de rij aan te sluiten. Dit vergde ook nogal wat tijd, dus waren wij elkaar maar wat moppen aan het vertellen om de tijd te doden. Toen we dan toch eenmaal bijna aan de beurt waren, stond er zo'n drie man verder voor ons dus ook nog een Turkse chauffeur.

Deze begon een beetje te mopperen tegen de ambtenaar die zijn papieren moest afhandelen. Wat bleek, deze chauffeur had zich niet geschoren, en dus kwam zijn foto op het paspoort niet overeen met zijn huidige gezicht. Zijn papieren werden terug geschoven, en meneer kon zich weer vertonen zodra hij zich geschoren had. Nou dit noem ik dus muggenzifterij, wat een hufter zeg, daar sta je twee uur voor in de rij. Haha, je zult maar een pasfoto op je paspoort hebben waarop je met twee oren staat, maar bij een bezoekje aan de dierentuin heeft Bogito je oor afgebeten, ben benieuwd hoe ze dat dan op gaan lossen.

Nadat wij de nodige stempels op onze papieren hadden zijn we gelijk over de grens eerst maar weer eens koffie gaan maken, dat hadden we wel verdiend. Op deze parking, die overigens ook vol met heel wat stevige keien lag, kon ik maar beter niet overnachten, zo zeiden de jongens. Er werden hier nl. nog wel eens aanslagen gepleegd op de Turkse Tonka's, en men beweerde dat dit feestje dan verzorgd werd door de Koerden. Je ogen even voor een paar uurtjes sluiten zou geen probleem zijn, maar het was beter om hier niet de hele nacht te blijven staan. Toen we de koffie onder het genot van een boterhammetje op hadden, zijn we weer verder gereden, vanavond zouden we op het douaneterrein van Fallujah staan.

De eerste kilometers van Irak had ik me heel anders voorgesteld, ik had nl. niet verwacht dat we eerst nog even door een berglandschap zouden rijden. Dit duurde dan ook niet zo gek lang tot we de eerste grote stad, Mosul, binnen reden. Toen we Mosul door waren lag er een prachtig mooi asfaltint door die kattenbak heen. De rijstijl hier was niet veel beter dan die van de Turken, die geloven ook dat ze, net als een kat, negen levens hebben.

Misschien vandaar die kattenbak? Op een gegeven moment zag ik in de verte een autobus aankwam.

De chauffeur had er aardig de gang in, want hij naderde nogal snel. Iets wat ik niet verwacht had, want ik schrok me een breuk toen hij eenmaal voorbij was. Man, wat maakte dat ding een kabaal achter die motorklep vandaan. Het bleek een Mitsubishi te zijn die, net als de bussen hier, ook de motor achterin had liggen. Alleen was deze, i.v.m. de hoge temperaturen hier, een hoge toerenmotor, waarvan de koeling dan ook goed zijn best deed.

Onderweg hebben we bij het plaatsje Samarra nog even een korte pi(t)sstop gehouden, en kreeg ik weer een volgende tip. We zouden dadelijk rechtsaf slaan, maar ik kon deze weg het beste niet alleen rijden en zeker niet s' nachts. Men vertelde mij dat er hier veel militairen patrouilleerden, en er nogal eens wat chauffeurs verdwenen waren hier. Het ging dan wel bijna altijd om Bulgaarse chauffeurs, maar ik moest de problemen niet op gaan zoeken. Ik moest dan maar op deze parking, waar we zojuist even gestopt waren, even blijven staan, en wachten op een volgende auto.

Iedereen was blijkbaar op de hoogte, want achter ons kwam een Oostenrijker van Grad uit Linz vragen of hij met ons mee kon rijden in convoi. Goed, wij weer verder gereden, en we kwamen dan ook zoals gepland rond 20.00 uur op het douaneterrein van Fallujah aan. Nou ja douaneterrein, er stonden wat barakken waar dus de douane zijn werk in deed, maar daar omheen was het gewoon een plaat asfalt. Maar je kon er in ieder geval goed op staan, en daar ging het om. Toen we aankwamen zag ik wel dat er nog twee auto's van Centrum stonden. Dit bleken later Jan de Bont en Jan Bouwland te zijn, waarvan ik eerst dacht dat deze laatste een turk was. Op zich wel lachen wanneer je bedenkt dat Jan Bouwland ook wel "de Witte Turk" genoemd werd, maar dat wist ik toen nog niet.

Deze twee waren die middag laat leeg gekomen, en ze hadden besloten weer naar Fallujah terug te gaan omdat ze wisten dat wij onderweg waren. Hoe dan ook, het was een mooi stelletje ongeregeld bij elkaar, en we hebben die avond dan ook heel wat af gelachen. We besloten om allemaal een bijdrage te leveren aan het avondmaal, en gezamenlijk te gaan koken. Nou ik moet zeggen dat het een heel feestmaal werd. Soep vooraf voor iedereen, dan kon men kiezen uit; gebakken aardappeltjes met vlees en twee soorten groente, of nasi ook met vlees en voorzien van een spiegeleitje. Als toetje hadden we dan ook nog instantpudding met slagroom.

MIDDEN OOSTEN CHAUFFEURS NEDERLAND

In proces tussen je ruitenwisser vind wanneer je verkeerd geparkeerd staat, maar dat de politie gewoon even je voorband laat leeg lopen. En pret en dan maar hopen dat je longen sterk genoeg zijn om hem weer op druk te brengen. s'Middags kregen verschillende van ons, waaronder ik, de papieren en paspoorten terug, en konden gaan lossen. Nu begreep ik ook wat het voordeel was van een manifest, tenminste wanneer deze van Movex was. Met een Movex manifest kon je gaan lossen, en na lossing je weg vervolgen naar bv. de grens. Was deze niet van Movex, dan bleef je paspoort achter bij de douane, en kon je deze na lossing eerst nog eens op gaan halen.

Dat ophalen zou niet zo'n probleem zijn, maar wanneer de douane dan weer naar huis was moest je wel wachten tot de volgende dag. Na nog eens koffie gedronken te hebben, en het een en ander te hebben afgesproken is een ieder vertrokken naar zijn losadres. Nu moest ik lossen in een buitenwijk van Baghdad, maar bij de douane kon niemand mij vertellen waar ik de bouwput van Sybeta zou kunnen vinden. Dan kom ik er zelf wel uit dacht ik nog, maar dat bleek achteraf flink tegen te vallen. Op een gegeven moment zat ik op een uitvalsweg die terug naar Mosul ging, niet goed dus.

Vele van jullie weten waarschijnlijk wel dat Baghdad veel van zijn grote wegen gescheiden heeft d.m.v. een smalle groene strook met een vrij hoge betonnen rand. Op de punt van zo'n strook bij een kruising stond zo'n soort wachterhuisje wat je in Londen bij het paleis ziet. In dat hok hadden ze, waarschijnlijk met een schoenlepel, een politieagent weten te positioneren, en ik besloot om het adres eens aan hem te vragen. Hij wist het niet exact, maar ik moest in ieder geval draaien en terug Baghdad in.

Zo gezegd zo gedaan, ik slinger de wagen dus op de kruising om, tenslotte was deze zeer ruim. Nou dat heb ik geweten, komt die zelfde agent op zijn motorfiets met loeiende sirene achter me aan. Dus ik al vrijwillig aan de kant want ik denk misschien weet hij het ineens, en brengt hij me er naar toe. Jammer dus, dat had Brummi toch niet helemaal goed gedacht.

Begint die blaaskaak tekeer te gaan tegen me, en hij moest mijn paspoort hebben. Nu bleek achteraf dat ik op die kruising niet had mogen draaien, alsof ik daar op gelet had. Maar die 3e rangs blubberbek bleef maar tieren en schelden, waarop ik even liet zien dat ik dat nog veel beter kon dan hij. Tja, dat had ik beter even niet kunnen doen. Hij werd nu zo kwaad dat hij mijn paspoort weggooid, en deze belande dan ook uitgerekend in de enige plas water die er te vinden was. Toen werd ik pas echt boos, en maakte hem uit voor alles wat lelijk was, goed nou was het al niet moedersmooiste. Mijn schelden werd op zijn beurt weer beantwoord met een klap op mijn schouder met de kolf van zijn pistool. Om heel eerlijk te zijn had ik het ook niet meer zo lekker zitten hoor. Je bent hier voor het eerst en dan nu ook echt helemaal alleen, en dan krijg je dit.

Eén ding was me nu wel duidelijk dat volk is hier gigantisch nerveus, en daar moet je dus wel mee opletten, zeker wanneer ze een wapen hebben. Toch hebben we het weten uit te praten, maar ik had wel veel last van mijn schouder. In ieder geval ben ik weer verder gaan zoeken naar mijn losadres, wat ik overigens niet meer heb kunnen vinden die dag.

Het is toch niet te geloven dat niemand weet waar zo'n firma zich bevind. Ik weer terug naar Fallujah gereden om te kijken of er nog iemand stond. Die dag had ik het helemaal gehad en besloot morgen eerst maar eens telefonisch contact op te nemen met Sybeta.

Op Fallujah bleek geen Nederlander meer te staan, nog wel een paar Engelsen die mij die middag hadden zien weggrijden. Eén van hen kwam dan ook vragen of ik al leeg was, en ik vertelde wat er gebeurd was. Hij nodigde mij uit om bij hun groepje te komen zitten waar ik dan ook dankbaar gebruik van maakte. Ondanks alle ellende die dag kwam ik wel weer even helemaal bij, en vergat wat er zich met die breedbekkikker van een politieagent had afgespeeld.

Toen we daar gezellig zaten te praten zagen we een auto met Irakees kenteken bij mijn wagen rond rijden.

De man op de passagiersstoel stapte uit en ging bij mij op het opstapje staan. Ik kreeg de indruk dat hij mij moest hebben, dus ik er naar toe. Het bleek een medewerker van Sybeta te zijn die mij aan het zoeken was omdat ze mij al verwacht hadden.

Ze wisten van de douane dat ik aan het inklaren was, maar ze hadden nog geen auto gezien. Ik vertelde ook hem wat er zich had afgespeeld en dat ik het adres niet had kunnen vinden, en er ook niemand anders was geweest die het wist. Ook vertelde ik hem dat ik morgen telefonisch contact had willen zoeken met hun, wat wat dus nu niet meer nodig was. Hij vroeg mij de papieren om te zien welke delen ik bij me had, en zag toen ook het adres. Nou jij had hier lang kunnen zoeken want van dat hele adres klopt totaal niets.

Na afgesproken te hebben dat hij mij morgenvroeg kwam ophalen ging ook hij er weer van tussen. Inderdaad stond s' morgens weer die auto voor mijn wagen, die mij naar de locatie zou begeleiden. Eenmaal daar aangekomen werd de auto al door medewerkers open gemaakt, en werd ik uitgenodigd voor de koffie in een van de portocabine's.

Nadat ik leeg was ben ik maar weer eens richting Mosul gaan rijden. Even voor Tikrit zag ik

een wagen van Centrum staan, en besloot te stoppen.

Het bleek Barry te zijn die gisteren ook niet meer had kunnen lossen, en de koffie net klaar had.

Ik was nog zo onder de indruk van wat er gebeurd was, dat ik het gelijk moest vertellen en tijdens mijn verhaal werd ik weer kwaad. Barry vond het prachtig en stond maar te grijnzen met als enige antwoord; zo zijn wij ook begonnen, en waarom zou het jouw beter vergaan. Dat kan, maar ik kom hier nooooooiiiiiiiiit meer zei ik, toen nog niet wetende dat ik hier nog wel verschillende keren naar toe zou worden gestuurd.

Ook over deze reizen kan ik de volgende keer nog wel het een en ander vertellen, maar dan zal ik het een stuk korter proberen te houden. In ieder geval verliep de terugreis lekker, en zonder noemenswaardige problemen.

Ik heb in Griekenlandabrikozen in blik retour geladen voor Nederland, en dan is Griekenland - Nederland nog maar een heel klein stukje hoor.

Groetjes Hendry Oosterwijk (Brummi)

